

Comparte en Alternativeweb.es

<http://www.anticapitalistas.org/node/6241>

Retos anticapitalistas

Enviado por redactor el Mié, 19/01/2011 - 14:41 [anticapitalismo](#)

Josep Maria Antentas y Esther Vivas | Público (ed. Cataluña)

El nuevo escenario político abierto en Cataluña plantea importantes retos para la izquierda anticapitalista. La profundización de la crisis económica y social y la intensificación de la ofensiva para transferir su coste al conjunto de la población, sólo harán que aumentar las contradicciones de la sociedad catalana. Lo que está en juego es una salida conservadora (o reaccionaria) a la crisis o una salida en clave de izquierdas, anticapitalista, ecologista, feminista y solidaria.

Las dificultades para traducir el malestar social en movilización y para vencer la resignación y el escepticismo, han hecho que la respuesta social a las políticas de ajuste, aquí y a escala internacional, haya sido débil y sin victorias. En los últimos meses del estallido de las fuertes movilizaciones en Francia contra Sarkozy, las huelgas generales en el Estado español y Portugal, y las protestas estudiantiles en Gran Bretaña y en Italia han mostrado una cierta reacción social, pero aún es pronto para determinar si estamos ante el inicio de un nuevo ciclo de movilizaciones.

En el futuro inmediato, en Cataluña, la prioridad tendrá que ser la organización de la resistencia social a los recortes que se avecinan de la mano del convergente "gobierno de los mejores" (en la defensa de los intereses empresariales, claro) y del de Zapatero, evitar que los anhelos de soberanía queden enterrados de nuevo por el posibilismo autonomista, y frenar las agresiones al territorio que aún se intensificarán más.

La fortaleza de la derecha, reflejada en los resultados de las elecciones del 28N, es fruto de la desestructuración del movimiento obrero y de las clases trabajadoras, y de la fragmentación social y la descomposición de las organizaciones y de la cultura de izquierdas en los barrios populares. Es una muestra de hasta qué punto los valores individualistas, insolidarios, consumistas y la lógica capitalista han penetrado en el seno de amplias capas de la población.

La izquierda que nos ha gobernado durante dos legislaturas tiene una gran responsabilidad en esta situación. Es sobre las ruinas de su política que se cimienta el ascenso de las fuerzas conservadoras. Las medidas aplicadas desde el gobierno de Entesa, en Cataluña, durante estos ocho años han colisionado con los intereses objetivos de su propia base social. El resultado ha

sido la desmoralización, la desafección y la desorientación.

La pérdida de vínculo orgánico y de identificación entre la izquierda parlamentaria y su base social tradicional, en particular la de origen trabajador, abre la puerta al ascenso de la demagogia de la derecha populista y xenófoba o del españolismo. Y, en paralelo, el descrédito de la izquierda ha dado alas, entre otros sectores sociales, al soberanismo pro-empresarial y neoliberal o, simplemente, el soberanismo light de CiU que ha capitalizado el fracaso de la reforma del Estatuto.

Junto con el fortalecimiento de las luchas sociales la necesidad de construir un nuevo proyecto de izquierdas, una izquierda ligada a las movilizaciones sociales y que diga lo que hace y haga lo que dice, es un verdadero imperativo estratégico. Hoy por hoy, la izquierda anticapitalista tiene un arraigo social limitado y aún no está en condiciones de tener una incidencia electoral significativa, más allá del terreno local, en el conjunto de Cataluña, aunque experiencias como la candidatura Des de Baix han servido para generar positivas sinergias militantes. La distancia entre lo posible y lo necesario es todavía muy grande y el reto es acortarla cada vez más.

La alternativa necesaria está aún por construir. Será, sin duda, un proceso lento, sin guión preestablecido y que requerirá la confluencia de organizaciones, colectivos y personas de diferente procedencia. Sólo tendrá éxito sobre la base del fortalecimiento de los movimientos sociales, del sindicalismo alternativo, del movimiento vecinal y de la creación de espacios de producción cultural e intelectual comprometidos con la transformación social.

Ante un gobierno business friendly y de una izquierda sumisa, lo que se trata es de ir dando pasos sólidos en la buena dirección: la de construir un nuevo proyecto político que, en palabras de Daniel Bensaïd, sea "tan fiel a los intereses de los dominados y los desposeídos como lo es la derecha con los poseedores y los dominadores, y que no pida excusas por ser anticapitalista y por querer cambiar el mundo".

*Josep Maria Antentas es profesor de sociología de la UAB y Esther Vivas es miembro del Centro de Estudios sobre Movimientos Sociales de la UPF.

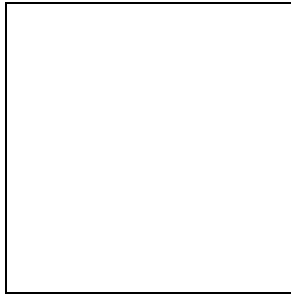
**Artículo publicado en Público (ed. Cataluña), 19/01/2010.

+info: <http://esthervivas.wordpress.com>

<http://esthervivas.wordpress.com/2011/01/19/reptes-anticapitalistes/>

Reptes anticapitalistes

19/01/2011

[\[castellano\]](#)

Josep Maria Antentas i Esther Vivas | Público (edició Catalunya)

El nou escenari polític obert a Catalunya planteja importants reptes per a l'esquerra anticapitalista. L'aprofundiment de la crisi econòmica i social i la intensificació de l'ofensiva per a transferir-ne el cost al conjunt de la població, només faran que augmentar les contradiccions de la societat catalana. El què està en joc és una sortida conservadora (o reaccionària) a la crisi o una sortida en clau d'esquerres, anticapitalista, ecologista, feminista i solidària.

Les dificultats per traduir el malestar social en mobilització i per vèncer la resignació i l'escepticisme, han fet que la resposta social a les polítiques d'ajust, a casa nostra i a escala internacional, hagi estat dèbil i sense victòries. En els darrers mesos l'esclat de les fortes mobilitzacions a França contra Sarkozy, les vagues generals a l'Estat espanyol i Portugal, i les protestes estudiantils a Gran Bretanya i a Itàlia han mostrat una certa reacció social, però encara és d'hora per a determinar si estem davant l'inici d'un nou cicle de mobilitzacions.

En el futur immediat, la prioritat haurà de ser l'organització de la resistència social a les retallades que s'acosten de la mà del convergent "govern del millors" (en la defensa dels interessos empresarials, és clar) i del de Zapatero, evitar que els anhels de sobirania quedin enterrats de nou pel possibilisme autonomista, i frenar les agressions al territori que encara s'intensificaran més.

La fortalesa de la dreta, reflectida en els resultats de les eleccions del 28N, és fruit de la desestructuració del moviment obrer i de les classes treballadores, i de la fragmentació social i la descomposició de les organitzacions i de la cultura d'esquerres en els barris populars. És una mostra de fins a quin punt els valors individualistes, insolidaris, consumistes i la lògica capitalista han penetrat en el sí d'àmplies capes de la població.

L'esquerra que ens ha governat durant dues legislatures té una gran responsabilitat en aquesta situació. És sobre les runes de la seva política que es cimenta l'ascens de les forces conservadores. Les mesures aplicades des del govern d'Entesa durant aquests vuit anys han col·lisionat amb els interessos objectius de la seva pròpia base social. El resultat n'ha estat la desmoralització, la desafecció i la desorientació.

La pèrdua de lligam orgànic i d'identificació entre l'esquerra parlamentària i la seva base social tradicional, en particular la d'origen treballador, obre la porta a l'ascens de la demagògia de la dreta populista i xenòfoba o de l'espanyolisme. I, en paral·lel, el descrèdit de l'esquerra ha donat ales, entre d'altres sectors socials, al sobiranisme proempresarial i neoliberal o, simplement, al sobiranisme *light* de CiU que ha capitalitzat el fracàs de la reforma de l'Estatut.

Junt amb l'enfortiment de les lluites socials la necessitat de construir un nou projecte d'esquerres, una esquerra lligada a les mobilitzacions socials i que digui el què fa i faci el què diu, és un veritable imperatiu estratègic. Avui per avui, l'esquerra anticapitalista té un arrelament social limitat i encara no està en condicions de tenir una incidència electoral significativa, més enllà del terreny local, en el conjunt de Catalunya, tot i que experiències com la candidatura Des de Baix han servit per generar positives sinèrgies militants. La distància entre el que és possible i el que és necessari és encara molt gran i el repte és escurçar-la cada vegada més.

L'alternativa necessària resta encara per construir. Serà, ben segur, un procés lent, sense guió preestablert i que requerirà la confluència d'organitzacions, col·lectius i persones de diferent procedència. Només tindrà èxit sobre la base de l'enfortiment dels moviments socials, del sindicalisme alternatiu, del moviment veïnal i de la creació d'espais de producció cultural i intel·lectual compromesos amb la transformació social.

Davant d'un govern *business friendly* i d'una esquerra submissa, del què es tracta és d'anar donant passes sòlides en la bona direcció: la de bastir un nou projecte polític que, en paraules de Daniel Bensaïd, sigui "tan fidel als interessos dels dominats i els desposseïts com ho és la dreta amb els posseïdors i els dominadors, i que no demani excuses per ser anticapitalista i per voler canviar el món".

*Article publicat a Público (ed. Catalunya), 19/01/2010.

Entry filed under: [en premsa convencional](#). Tags: [anticapitalista](#).